Да и добар предлог закона представљен агресивном, нападном и погрешном реториком може изазвати контраефекат у јавности, најбоље показује Предлог закона о трансплантацији органа који је протеклих дана изазвао праву буру.

Бројне предрасуде које већ прате област донирања органа само су повећане јер народ не верује институцијама, а посебно онима који их представљају.

Пратећи коментаре на друштвеним мрежама, може се закључити да је преовлађујући став да уколико потпишете донорску картицу, неко ће вас сачекати иза угла или згазити колима како би ваши органи били искоришћени. Наравно да је то далеко од истине, али изјаве попут „мртви немају никаква права“ сигурно неће подићи свест људи о значају донорства, нити повећати њихов број.

Лекар и посланик ДС **Душан Милисављевић** каже за Данас да апсолутно подржава Предлог закона о трансплантацији органа, али да би о његовом значају и важности требало да говоре стручњаци, лекари који су га писали, а не политичари.

– Не постоји ништа хуманије него кад нечији орган некоме продужи живот. Струка би требало да говори о важности овог закона и сигурности процеса трансплантације. Тада би нестале све недоумице и страхови – наглашава Милисављевић. Он каже да као лекар

подржава актуелни предлог закона, додајући да исти такав постоји у 11 европских земља, укључујући и Хрватску и Словенију, које су, за разлику од нас, међу водећима по броју донора.

– У Србији имамо више од 2.000 болесника који могу да се излече једино трансплантацијом органа, али немамо довољно донора. Због тога већина њих може да изгуби живот, а када би свест људи о значају завештавања органа била већа, то би било другачије – истиче Милисављевић.

Подршку новом закону дао је и председник Удружења трансплантираних особа и особа којима је потребна трансплантација органа „Заједно за нови живот“ **Младен Тодић**.

– Пацијенти су тужни што нема претпостављене сагласности у овом закону, али су с друге стране свесни да ми као друштво нисмо спремни на једну такву радикалну меру у овој области медицине. Уколико се усвоји, овај закон ће донети велики помак у трансплантацији органа због озбиљних системских унапређења почевши од тога што ће се више радити на подизању свести и промовисању трансплантације и донирања органа као најхуманијег чина – каже Тодић. Додаје да је позитивно и то што се уводи инспектор за биомедицину чије су надлежности контролисање здравствених установа у погледу особља, опреме, простора и администрације, а утврђени су и услови за стандард квалитета и безбедности људских органа за пресађивање, и услова рада и начина организације здравственог система.

– Позитивно је и то што закон доноси прецизно дефинисање здравствених институција и установа за обављање послова пресађивања, односно узимања органа и болница за даривање органа – истиче Тодић, који је и сам пре неколико година добио нову јетру и другу шансу за живот.

Иако о значају донирања органа у Србији највећи допринос дају медији, писање о овако озбиљној теми на сензационалистички начин често ствара погрешну слику и одвраћа потенцијалне доноре од овог хуманог геста. Осим предрасуда да ће нам се десити нешто лоше ако за живота потпишемо донорску картицу или да је црква против овог чина, постоје и бројни, никада потврђени написи о злоупотреби органа.

Донорска картица представља пристанак особе да у случају мождане смрти буде донор, а лични подаци донора су строго заштићени. Не постоји начин да нечији органи буду донирани, сем уколико доживи мождану смрт, јер једино у том случају остају очувани и могу некоме да продуже или спасу живот.

Подразумевана сагласност спорна?

– Посланик опозиције **Ђорђе Вукадиновић** оценио је да нико у Скупштини Србије, где се води расправа о закону о пресађивању органа, не спори да је потребно унапредити трансплантацију, али да је мера подразумеване сагласности, коју доноси, правно и етички спорна. У сету закона о донирању органа све је мање-више у реду, осим суштинске промене, а то је да свако рођењем постаје донор органа, што само експлицитном изјавом да је против може да опозове, изјавио је Вукадиновић на конференцији за новинаре у парламенту. Према његовој оцени, последице такве револуционарне одредбе могу бити далекосежне и уносе немир међу грађане и то из етичких, психолошких, религиозних и разних других разлога.

Шефица посланичке групе „Слободни посланици“ **Татјана Мацура** изјавила је да посланици Скупштине Србије нису озбиљно схватили значај Закона о пресађивању органа, а да грађани Србије нису довољно информисани о томе. Према њеним речима, у Србији је мали број људи који су завештали органе и он опада из године у годину. Посланица СНС Љиљана Малушић је амандманом предложила, како је рекла, да с обзиром на то да имамо суфицит у буџету да направимо што више специјализованих установа. Правимо инфраструктуру, школе, правимо и модерне нове болнице за пресађивање ћелија, ткива и људских органа, додала је. Посланик СНС Дарко Лакетић је предочио да је циљ закона да се смањи број пацијената који чекају орган, али на тај начин што ће се повећати број успешних трансплантација.

На европском дну

Србија има три донора на милион становника, а донорску картицу потписало је 150.000 грађана, што нашу земљу сврстава на само дно европске лествице донора органа.

ПСГ: Забринутост разумна

Покрет слободних грађана саопштио је да подржава све мере којима ће се, уз пуно поштовање воље сваког потенцијалног донатора и породице, обезбедити довољан број органа потребних за спасавање и продужавање живота. У ПСГ истичу да је због несувислих изјава појединаца из власти „јавност разумно забринута због примене нове регулативе“ о донирању органа.

(Данас)